

ПАПЕРОВИК

Газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН»

Заснована 1 березня 1957 року

Із перших вуст

Головне в бізнесі — клієнт

Шановні колеги! Відновлення газети «Паперовик» стане, сподіваюся, непересічною подією в житті нашого підприємства, яке в цьому році відзначатиме 140-річчя від дня заснування. Як довго існуватиме новий «Паперовик», залежатиме від нас із вами — його творців і читачів.

Схвалюючи рішення про випуск газети, Правління прагнуло створити не черговий «засіб масової інформації», а інструмент спілкування для досить вузького кола людей, а саме — для працівників товариства, їх рідних, близьких, а також тих, кому цікаво дізнатися про справи нашого підприємства та плани його майбутнього розвитку. Якщо трапиться так, що відновленій газеті «Паперовик» стане тісно в рамках товариства і вона виявиться потрібною міській громаді, ми будемо раді допомогти виданню збільшити коло своїх читачів. Якщо «Паперовик» залишиться лише таким собі розширеним бюлетенем підприємства — теж добре, оскільки ми матимемо нагоду краще зрозуміти самих себе — працівників підприємства, своїх партнерів і через таке розуміння покращити своє життя. Але це — у майбутньому, а сьогодні я хочу всім читачам нагадати про те, **що є головним у бізнесі.**

Мушу визнати, що ще зі школи я не люблю писати твори на вільну тему, а задача написати щось для першого номера «Паперовика» дуже схожа на такий твір. Я довго думав, про що я мушу написати, і врешті вирішив,

що читачам, можливо, буде цікаво дізнатися про те, як голова правління дивиться на бізнес, що з його точки зору є важливим для нашого підприємства, як він вважає можливим забезпечити його сталий розвиток. Тема ця досить широка, зачіпає не лише виробничі, але й життєві, або, краще сказати, світоглядні питання, і тому потребуватиме багатьох розмов. Це й добре, бо якщо ще раз доведеться писати в «Паперовик», то буде легше знайти тему. Таким чином, сьогоднішні нотатки — про головне в бізнесі.

Сформулюю відразу: «Головне в бізнесі — клієнт». І враз стає зрозумілим, що теза не дуже проста та переконлива, бо з трьох слів у реченні два — іншомовні. Начебто не проблема — перекласти. Спробуємо за допомогою Інтернет-перекладача. Візьмемо за основу англійську: «business — customer» і отримаємо такі варіанти.

Business — бізнес, справа, діло, робота, торгівля, підприємство, підприємництво.

Customer — клієнт, замовник, покупець, споживач.

Таким чином, конструкція з трьох слів перетворюється на трохи складнішу, але більш прозору.

Головне:

для справи — замовник;
в роботі — покупець;
для підприємства — споживач.

Мені здається, важливо зрозуміти, що бізнес — це не лише справа, але й робота, і підприємство, а клієнт — це і замовник, і покупець, і споживач, бо може так статися, що це не одна, а різні особи, але всі вони — важливі.

Я не хочу зараз доводити сформульовану вище тезу. Лише пораджу тим, хто має

іншу відповідь, подумати, як **це «інше головне в бізнесі»** може існувати без замовника, покупця, споживача.

Хто ж вони — головні в нашій справі? Хто визначає наш успіх та невдачі? Хто забезпечує наші доходи та змушує витратити кошти на інвестиції? Хто вони — клієнти нашого підприємства? Є дві відповіді на ці запитання: проста і трохи складніша.

Почну з **простої**. Найбільшими клієнтами (замовниками та покупцями) ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН» є промислові підприємства — лідери електротехнічної промисловості країн СНД, інші підприємства групи WICOR та декілька підприємств, що виробляють сучасні шпалери. Ми маємо підстави пишатися тим, що нас обрали своїми партнерами Запорізький «Запоріжтрансформатор», Московський «Електро завод», Харківський «Южкабель», Тольяттінський «Трансформатор», Хмельницький «Укрелектроапарат», Барнаулський «Алтранс», Калуська «Синтра», Одеський «Крокус», а також багато відомих підприємств України, Росії, Казахстану, Білорусі, інших країн. Рівень задово-

леності саме цих споживачів визначає наш із вами успіх. Остання теза підводить нас до **більш складного** розуміння того, хто є нашими клієнтами. Дійсно, як можна задовольнити згадані вище великі заводи? Для власного успіху нам просто необхідно побачити і зрозуміти потреби живих людей за вивісками ПАТів, ВАТів, ЗАТів, ТОВів, ППів. Передовсім спадає на думку, що це працівники, менеджери та власники цих підприємств. Їхнє задоволення залежить від успіху їх власного бізнесу, а відтак — і від задоволення потреб їхніх клієнтів, тобто покупців наших покушців... І так доти, доки продукт не знайде свого кінцевого власника — споживача.

Таким чином, я роблю висновок, що бізнес — це справа людей, яка здійснюється в інтересах інших людей. Це просте, майже банальне твердження, містить, на мою думку, багато важливих наслідків, про які ми часто забуваємо.

Буває так, що ми погоджуємося з тим, що інтерес клієнта визначає мету нашої роботи, але все одно ставимо свій інтерес на перше місце, якщо не завагою, то в часі. Так, як це робив, наприклад, незабутній герой Фрунзіка Мкртчян. Пам'ятаєте: «Єслі мне будет приятно, я теб'я так доведу, что і тебе будет приятно». Мені страшенно подобається Рубік Хачікян з фільму «Мімін», але, вважаю, що для успіху власного бізнесу ми повинні ставити інтерес споживача завжди на перше місце. Навіть тоді, коли нам «неприємно».

**З повагою,
Вячеслав ПОКОТИЛО.**

Наші спортсмени — переможці і призери!

19—20 лютого в м. Малині відбулася міжгалузева спартакіада серед підприємств, установ, організації міста. Участь у ній взяли шестеро команд. Спортсмени мріялися силами в міні-футболі, волейболі, настільному тенісі, шахах та шахах.

Команду ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ» до змагань готував інструктор зі спорту

профспілкового комітету Геннадій Литвак. Зрештою, його зусилля не були марними, адже в загальнокомандному заліку «наші» посіли друге місце.

Кращою серед шашкістів виявилася Тамара Шаріпова, інженер-конструктор КБ. Тож саме вона отримала «золото». Шахістка Оксана Гордієнко, інженер-конструктор КБ, у своєму виді спорту здобула «срібло».

Постаралися і наші волейболісти: Вікторія Гордій-

чук (інженер-конструктор КБ), Віктор Прокопенко (завдувач складу готової продукції), Ігор Волощук (працівник ВМІК), Василь Мойсієнко (працівник КВПіА), Микола Парубець (фахівець відділу закупок), Андрій Олюнін (інженер-програміст ВПіЗ), — на чолі з капітаном команди Ларисою Волинець, менеджером зі зв'язків з громадськістю. Обігравши у фінальному поєдинку команду освітян (до речі, в основному вчителів-фізкультурників), вони посіли перше місце.

Анатолій Бернацький, слюсар-ремонтник цеху №3, став четвертим серед тенісистів. Непогано зіграли і футболісти: Сергій Дмитренко (менеджер з питань управління ризиками), Вадим Богачевський (менеджер з продажу та маркетингу), Валерій Сергієнко (охоронець), Володимир Рябчун (охоронець), Ростислав Заруцький (працівник ВМІК), Вадим Немерицький (слюсар-ремонтник РМЦ),

Михайло Бондаренко (співоробітник ВМІК) та Микола Парубець (фахівець відділу закупок).

Отже, не зважаючи на погоду зі знаком «мінус», той вікенд видався гарячим для наших спортсменів. Сподіваємося, наступного року скарбничка їхніх перемог поповниться новими «коштовностями».

На знімках: вгорі — Тамара Шаріпова; внизу — волейбольна команда з головою профкомом Ларисою Примаченко та інструктором зі спорту Геннадієм Литваком.

Новини про...

Системи менеджменту якості та навколишнього середовища

На одному з лютневих засідань Правління директор департаменту якості Валентина Прокопенко доповідала про функціонування систем менеджменту якості (СМЯ) та навколишнього середовища (СМНС).

Члени правління вирішили, що результати функціонування зазначених систем загалом позитивні для товариства, оскільки було вдосконалено процедуру збору інформації; скорочено термін проходження ЗКД; впроваджено систему заохочення працівників за надання цінних пропозицій; зменшено викиди парникових газів, витрати води та газу на одиницю продукції; покращено показники стічних вод, а також не було перевищення ГДС і викидів в атмосферу.

Правління доручило від-

повідальним особам забезпечити навчання систем якості та навколишнього середовища керівників та фахівців, які працюють у товаристві, розробити та впровадити показники дефектності або надійності, провести навчання внутрішніх аудиторів, підготувати проект облаштування установки для очистки стічної води після мийки автотранспорту тощо.

Кращими в забезпеченні функціонування СМЯ та СМНС у 2010 році було визнано такі підрозділи: 1 місце — цех №3 (начальник цеху Знайда А. А.), 2 місце — ВГЕ та ВГМ (головний енергетик Лук'яненко С. Т., головний механік Карпик І. В.), 3 місце — цех №6 і ВТК (начальник цеху Головатчик С. С., начальник відділу Ткаченко Н. І.).

Із засідання Наглядової ради

У лютому відбулося засідання Наглядової ради ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН».

На порядок денний було винесено 9 питань. Обговорювалися фінансові результати роботи товариства у 2010 році; зміни в законодавстві, які суттєво впливають на діяльність підприємства; обрання аудитора товариства тощо. Крім того, було ухвалено рішення про скликання річних загальних зборів товариства.

Таким чином, **річні загальні збори товариства** відбудуться **28 квітня 2011 року об 11-й годині** в залі засідань ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ» за адресою: вул. Приходька, 66, м. Малин.

Реєстрація учасників зборів проводитиметься з 9-ї до 11-ї години.

Також було ухвалено **порядок денний**.

1. Обрання лічильної комісії.

2. Затвердження річної фінансової звітності товариства за 2010 рік.

3. Затвердження порядку розподілу прибутку товариства за 2010 рік.

4. Звіт Наглядової ради товариства.

5. Звіт Ревізійної комісії товариства.

6. Звіт Правління товариства.

7. Про застосування поняття «значний правочин» у товаристві.

8. Про укладення правочинів з компаніями, які входять до групи WICOR.

У цеху №3 — новий керівник

**Хто роздає
замолоду, збирає
у зрілості**

Саме такими словами можна розпочати розповідь про Анатолія Знайду — начальника цеху №3, який нещодавно пішов на заслужений відпочинок, пропрацювавши на рідному підприємстві більше тридцяти років.

Замолоду Анатолій Адамович був техніком-технологом у районній друкарні, а згодом перейшов на по-

саду друкаря глибокого друку в цех №4 Малинської паперової фабрики. Саме на тій машині, яку обслуговував Анатолій Знайда, друкувався затребуваний колись міліметровий папір.

Потім Анатолій Адамович працював водієм електронавантажувача, начальником зміни, а згодом очолив цех №4, де продуктувався теплочутливий папір (такий використовують для кардіограм). 2004 року став начальником цеху №3.

У цеху експлуатувалося чотири машини. Він вважався одним із основних на виробництві. Тож відповідальність була неабиякою. З цієї ж посади Анатолій Адамович і пішов на пенсію, пройшовши шлях від рядового робітника до начальника цеху.

— Анатолій Адамович — людина розважлива, добра, порядна, він ніколи не «поров гарячку», намагався зрозуміти підлеглих і завжди йшов назустріч. Розумів, що всі ми живі люди, можемо захворіти чи мати якісь сімейні проблеми. Натомість вимагав від колег дотримання дисципліни і порядку, — говорить економіст цеху №3 Антоніна Дмитренко.

— Та Адамовича пів-

Малина знає, він дуже товариський, — долучається до розмови друг Знайди комірник Юрій Максимчук.

Окрім улюбленої роботи, Анатолій Адамович чимало часу приділяє не чоловічому, здавалось би, заняттю — вирощуванню квітів.

— У нього весь кабінет у квітах був, — продовжує розповідь Юрій Людвігович. — Привозить рослини в основному з Криму, сам за ними доглядає, напевно, дружині не довіряє, — сміється друг.

На пенсії життя тільки починається — вважають західні пенсіонери. Бо коли ж, як не на заслуженому відпочинку, відкривати для себе світ і себе для світу, відшукувати нові хобі і відроджувати старі захоплення. Головне — аби здоров'я було. Тож здоров'я вам, Анатолію Адамовичу!

Менше слів, більше діла!

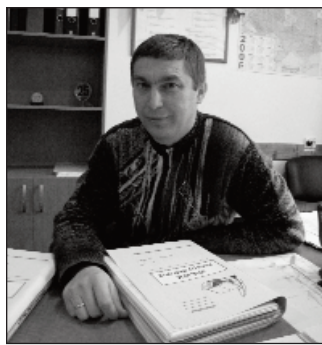
З таким девізом узявся за ведення справ новопризначений керівник цеху №3 Ярослав Гомулко, котрий до цього працював інженером з будівництва та ремонту будівель і споруд у відділі головного механіка.

— Наш цех спеціалізується на виготовленні електроізоляційного паперу та паперу для харчової промисловості, працює у нас чотири бригади, всього дев'яносто чоловік, — говорить Ярослав Михайлович.

Ярослав Гомулко обіймає нову посаду з 18 січня, тому, певна річ, має пройти трохи часу, аби новопризначений керівник увійшов у курс справ — а їх чимало.

Зараз у цеху експлуатують дві папероробні машини — ПРМ-13 та ПРМ-15.

Продукція третього це-

ху експортуються в Білорусь, Росію, Узбекистан та інші країни, має свого споживача і в Україні. Постійними клієнтами наших папероробів стали ВАТ «Запоріжтрансформатор» (Україна), «Чирчикський трансформаторний завод» (Узбекистан), ВАТ «Електрозавод» (Росія), «Гомель Кабель» (Білорусь) тощо.

Ярослав Гомулко прийшов працювати на підприємство одразу після закінчення навчання в Санкт-Петербурзькій лісотехнічній академії. Спершу трудився в конструкторському бюро, а через рік перейшов до відділу головного механіка.

Із Ярославом Михайловичем до Малина приїхала і його дружина — Світлана Миколаївна, з якою вони разом навчалися в академії. Нині вона працює на сусідньому підприємстві — «Малинській фабриці спеціального паперу». Подружжя виховує доньку Катерину та сина Максима. Катерина — студентка-другокурсниця Київського національного економічного університету, майбутній юрист. Максим — четвертокласник ЗНВК «Школа-ліцей №1 ім. Нини Сосніної».

Має сім'я домашніх улюбленців — рибок.

— Три роки тому подарували акваріум Максимові на день народження. Відтоді наше «рибне сімейство» тільки зростає. Є у нас золоті рибки, скалярії, соми, тернеції. А от ката довелось відіслати до батьків, — говорить Ярослав Михайлович.

На знімках: вгорі — Анатолій Знайда (зліва), Ярослав Гомулко (у правому куті); внизу — у цеху №3.

Профспілкові новини

Нещодавно відбулося чергове засідання профспілкового комітету. Перед членами профспілки виступили голова правління Вячеслав Покотило, його заступник Андрій Костюченко та начальник відділу охорони праці Галина Фальківська.

Серед обговорюваних питань найбільше дискусій викликало додаткове стимулювання праці та збільшення заробітної плати. Голова правління відзначив, що зарплата працівників за минулий рік підвищилася на 31,6%, у той час як рівень інфляції становив 9,5%. Цьогорічне зростання зарплатні теж має бути більшим, ніж рівень прогнозованої інфляції.

Цю ж тему розвинув і Андрій Андрійович. За його словами, у рейтингу підприємств целюлозно-паперової промисловості за рівнем зарплатні ПАПЕРОВА «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН» посідає 4 місце із показником 2992 гривні (це при тому, що за продуктивністю праці ми поки що не серед лідерів). Цей показник більший від загальнодержавного та обласного.

Зрештою, керівники зішлись на тому, що найважливішим чинником для зростання оплати праці є її продуктивність. Важко з цим не погодитися. Проте варто врахувати і сезонний попит покупців на різні види продукції, і показники продажу.

Не обійшли увагою виробничі і соціальні питання. Зокрема, розглядали якість сировини, аналізували минулорічні показники травматизму на підприємстві, затвердили річний кошторис, обговорювали облаштування місць для споживання їжі та побутових приміщень тощо. Було ухвалено рішення про надання допомоги членам профспілки у зв'язку з одруженням, народженням дитини, виходом на пенсію та ювілейними датами.

А ви так зможете?

Цьогоріч виповнилося 43 роки відтоді, як співробітник транспортного цеху Микола Григорович Самчук прийшов працювати на паперову фабрику, а 13 лютого — 40 років його безперервного стажу на підприємстві.

Це зараз він — глава великого сімейства: чоловік, батько двох доньок та дідусь для трьох онуків. А чотири десятиліття тому Микола Самчук був молодим хлопцем, учнем малинської вечірки.

Жив із мамою, батька в родині не було. Маминих заробітків на все не вистачало, а хлопцеві так хотілося не відставати від ровесників. Тому на гарну вдяганку вирішив заробити сам — влаштувався на паперову фабрику в управління капітального будівництва.

Спочатку хлопчина був землекопом, бетонником. Згодом отримав водійські права і підвищення: перейшов працювати до гаража слюсарем.

Якось помітив Микола у конторі гарну дівчину-практикантку: Тетяну направили до Малина аж із далекого Калінінграда. Практика закінчилася — і студентка поїхала додому, а Миколу забрали до армії.

Два роки служби у групі радянських військ Німеччини пролетіли як один день, адже увесь цей час він отримував листи від своєї Тетяни. Відслужив — одружився.

Тетяна Михайлівна нині на пенсії, доньки виросли, обзавелися сім'ями. Онуків вже школярики. Радіють Микола Григорович та Тетяна Михайлівна, коли вдається зібрати всіх разом: піти по гриби, поїхати на дачу.

На роботі Микола Григорович — незамінний водій гідронавантажувача. Зі своєю «Сталевою волею» (так зветься цей агрегат) чоловік не розлучається з 1985 року, навіть ремонтує самотужки.

— Як воно, Миколо Григоровичу, щодня ходити одним і тим же шляхом на роботу протягом 40 років? Не набридло? — запитуюмо в ювіляра.

— Аніскільки! Адже робота ця — улюблена.

На знімку: Микола Григорович і його «Сталева воля».

Лікар-стоматолог Валерій Прокопчук (до речі, депутат міськради) почав працювати у здоров'я пункті в далекому 1984 році, одразу ж після закінчення Київського медичного інституту.

Каже, окрім працівників фабрики, за часів СРСР вони обслуговували ще й розташовані в мікрорайоні дитсадок та школу.

— Найчастіше до нас звертаються пацієнти з каріозними пошкодженнями зубів, захворюван-

нями слизової оболонки рота (гінгівітами та стоматитами), генералізованим пародонтозом, — говорить Валерій Володимирович. — Торік зафіксовано 561 випадок відвідування.

Своїм пацієнтам лікар радить правильно чистити зуби та не захоплюватися модним нині відбілюванням, щоби не стати постійним клієнтом стоматолога.

На знімку: на прийомі в лікаря Валерія Прокопчука працівниця цеху №3 Світлана Пивоварчук.

Ефектний хід — і ви в дамках

Днями у Будинку культури паперовиків, відбулася першість фабрики з шашок. Аби позмагатися в грі, відомій ще єгипетським фараонам, заявки на участь у чемпіонаті подали шестеро осіб.

Суперники зібралися достойні, тож до останнього туру не можна було визначити, кому із них по-сміхнеться Фортуна.

Кожен з учасників мав по чотири поєдинки із суперниками. Перше місце

виборов співробітник транспортного цеху Микола Латишенко, друге — слюсар-ремонтник РМЦ Сергій Пирожок, «бронза» ж дісталася інженеру-конструктору КБ Тамарі Шаріповій.

За словами голови профкому Лариси Примаченко, весною вони планують провести першість ПАТ із шахів та настільного тенісу, а влітку — організувати турнір з міні-футболу пам'яті Анатолія Деняченка.

«ПАПЕРОВИК» — газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН». Засновник і видавець — ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН». Свідоцтво про реєстрацію серії ЖТ №94/471ПР від 17.02.2011. Адреса редакції: 11602, м. Малин, вул. Приходька, 66. Телефон: 6-72-69, 6-72-22. E-mail: info.wmpm@wikor.com

Редактор Гордін О. І.

Виходить не рідше одного разу на місяць.

Наклад 2000 екземплярів. Газету набрано і зверстано у комп'ютерному центрі «Паперовика». Надруковано у друкарні Малинської районної державної адміністрації, м. Малин, вул. Кримського, 7.

Матеріали, надруковані в газеті «Паперовик», є власністю видавця і не можуть бути відтворені в будь-якій формі без його письмового дозволу.

Відповідальність за достовірність публікацій несуть автори. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилання на газету — обов'язкове. © «Паперовик».